ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΗΣ ΓΕΝΙΚΗΣ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΩΣ SIMONE ROZÈS ΠΟΥ ΑΝΕΠΤΥΧΘΗΣΑΝ ΣΤΙΣ 22 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1981 [1]

Κύριε πρόεδρε,
κύριοι δικαστές,

Ἡ ὑπό ἐξέταση ὑπόθεση ἀφορᾶ τήν ἑρμηνεία τοῦ ἄρθρου 51 τοῦ κανονισμοῦ 1408/71 τοῦ Συμβουλίου περί ἐφαρμογῆς τῶν συστημάτων κοινωνικῆς ἀσφαλίσεως στούς μισθωτούς καί τίς οἰκογένειές τους πού διακινοῦνται ἐντός τῆς Κοινότητος.

Συνεπῶς, εἶναι πολύπλοκη λόγω τοῦ συνδυασμοῦ τῶν διαφόρων κανόνων, οἱ ὁποῖοι ἐπιτρέπουν τόν τελικό καθορισμό τοῦ ποσοῦ τῶν ὀφειλομένων παροχῶν.

Ὑπενθυμίζω συνοπτικῶς τά περιστατικά.

Ὁ Antonino Sinatra, ἰταλικῆς ἰθαγενείας, ἔγγαμος, εἰργάσθη κατ' ἀρχάς μέν ὡς μισθωτός στήν Ἰταλία ἀπό τό 1948 ἕως τό 1956, ἔπειτα δέ ὡς ἐργάτης ὑπεδάφους ὀρυχείου στό Βέλγιο ἀπό τό 1957 ἕως τό 1970, δηλαδή πλέον τῶν δέκα ἐτῶν.

Λόγω τῆς ἐργασίας του ἔτυχε ἰταλικῆς συντάξεως ἀναπηρίας, βελγικῆς συντάξεως ἀναπηρίας καί, ἐπί πλέον, μιᾶς προσόδου γιά ἐπαγγελματική ἀσθένεια, τήν ὁποία ἐλάμβανε στό Βέλγιο δυνάμει μόνο τῆς βελγικῆς νομοθεσίας.

Τά ποσά τῶν ἐν λόγω παροχῶν ὑπέστησαν, ἀπό τό 1970, διακυμάνσεις, ὁρισμένες ἀπό τίς ὁποῖες ὠφείλοντο σέ ἀντικειμενικές προσαρμογές, ἄλλες στήν οἰκογενειακή κατάσταση τοῦ ἐνδιαφερομένου καί ἄλλες τέλος στήν ἀπόφαση τοῦ Fonds national de retraite des ouvriers mineurs τό ὁποῖο, ἐπανεξετάζοντας τήν κατάσταση τοῦ Antonino Sinatra στό σύνολό της, ἀπήτησε εἰς βάρος του τήν ἐπιστροφή ὡς ἀχρεωστήτως καταβληθέντος ποσοῦ 38 000 βελγικῶν φράγκων γιά τό χρονικό διάστημα ἀπό τόν Ἰανουάριο 1976 ἕως τόν Ἰανουάριο 1979. Ὁ Antonino Sinatra προσέφυγε ἐνώπιον τοῦ Tribunal du travail τοῦ Charleroi, καί ἀκολούθως ἐνώπιον τοῦ Cour du travail τῆς Mons, τό ὁποῖο καί σᾶς ὑπέβαλε τά προδικαστικά ἐρωτήματα.

I — Πρός κατανόηση τῆς παρούσης λεπτῆς ὑποθέσεως, πού ἀφορᾶ τήν ἑρμηνεία τῶν κανόνων ἀπαγορευόντων τήν σώρευση, εἶναι σκόπιμο νά ἐξετασθεῖ χρονολογικά ἡ ἐξέλιξη τῶν χορηγουμένων παροχῶν.

1. Ὁ Antonino Sinatra ἐλάμβανε, ἀπό τήν 1η Δεκεμβρίου 1970, ἰταλική σύνταξη κατ' ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 46 τοῦ κανονισμοῦ τοῦ Συμβουλίου, σύνταξη τό ποσό τῆς ὁποίας μετεβάλλετο ἐν σχέσει πρός τήν διάρκεια τῶν περιόδων ἀσφαλίσεως.

Ἡ ἀνωτέρω παροχή ἀναπροσηρμόσθη ἐπανειλημμένως, προκειμένου νά ληφθοῦν ὑπ' ὄψη ὁ πληθωρισμός καί τά μέτρα πού ἐλήφθησαν λόγω τῶν διακυμάνσεων τοῦ ἰταλικοῦ νομίσματος.

Σύμφωνα μέ τό ἄρθρο 51 παράγραφος 1 τοῦ κανονισμοῦ, ἡ ἐν λόγω τροποποίηση δέν ἐπέφερε νέο ὑπολογισμό βάσει τοῦ ἄρθρου 46.

2. Ἀπό τήν 1η Ἀπριλίου 1971, ὁ ἐνδιαφερόμενος ἔτυχε ἐπίσης αὐτοτελοῦς βελγικῆς συντάξεως ἀναπηρίας, βάσει τοῦ συντελεστοῦ πού προβλέπεται γιά τούς «ἐγγάμους» ἀπό τίς διατάξεις τοῦ βελγικοῦ arrêté royal τῆς 19ης Νοεμβρίου 1970 (ἄρθρα 1 καί 4 — συνταξιοδοτικό καθεστώς ἐργατῶν ὀρυχείων).

Σύμφωνα μέ τήν ἐν λόγω νομοθεσία, τό ποσό δέν ἐξαρτᾶται ἀπό τήν διάρκεια τῶν περιόδων ἀσφαλίσεως, ὑπό τήν ἐπιφύλαξη πάντως ἐλαχίστης διαρκείας 5 ἢ 10 ἐτῶν.

1 — Μετάφραση ἀπό τά γαλλικά.

Στίς 10 Μαΐου 1971, τό Fonds national de retraite des ouvriers mineurs ἐμείωσε τό ποσό τῆς παρεχομένης συντάξεως, λόγω χορηγήσεως μιᾶς προσόδου γιά ἐπαγγελματική ἀσθένεια.

Γιά μιά ἀνάλυση τῆς ἐν λόγω νομοθεσίας, ἄς μοῦ ἐπιτραπεῖ νά ἀναφερθῶ στίς ἀπόψεις πού ἐξέφερε σχετικά ὁ γενικός εἰσαγγελεύς Warner στίς προτάσεις του στίς ὑποθέσεις Manzoni, Mura καί Greco (Rec. 1977, σσ. 1762-1763) καί, ἐκ νέου, Mura (Rec. 1979, σσ. 1830-1831), ἐπί τῶν ὁποίων ἀπεφάνθητε μέ ἀποφάσεις τῆς 13ης Δεκεμβρίου 1977 (Rec., σσ. 1647, 1699, 1711) καί τῆς 16ης Μαΐου 1979 (Rec., σ. 1819) ἀντιστοίχως.

3. Ἀπό τήν 1η Ἰανουαρίου 1976, ἡ βελγική σύνταξη ἀναπηρίας ἐμειώθη, λόγω μεταβολῆς τῆς καταστάσεως τῶν οἰκογενειακῶν πόρων τοῦ Antonino Sinatra, ἡ σύζυγος τοῦ ὁποίου ἄρχισε νά ἐργάζεται καί, ὡς ἐκ τούτου, δέν ἐπεβάρυνε πλέον τόν σύζυγό της. Ὁ λεγόμενος συντελεστής «ἐγγάμου» μετετράπη στόν σαφῶς ὀλιγότερο εὐνοϊκό συντελεστή «ἀγάμου». Σημειώνεται ὅτι ἡ μετάβαση ἀπό μιά κατηγορία στήν ἄλλη δέν ἦταν δυνατόν νά ἐπηρεάσει τό ποσό τῆς ἰταλικῆς συντάξεως.

4. Τότε τό Fonds national de retraite des ouvriers mineurs προέβη σέ πλήρη ἐξέταση τοῦ φακέλου βάσει τῶν κοινοτικῶν κανονισμῶν, γιά νά καταλήξει τελικῶς ὅτι ὁ Antonino Sinatra ἔλαβε ἕνα «καθ' ὑπέρβαση» ποσό, τό ὁποῖο ἀπετίμησε σέ 38 000 βελγικά φράγκα.

Στήν πραγματικότητα, γιά τό χρονικό διάστημα ἀπό 1ης Ἀπριλίου 1971 ἕως 1ης Ἰουλίου 1975, ἡ βελγική παροχή *ἐμειώθη* κατά τό ποσό τῆς ἰταλικῆς συντάξεως, κατ' ἐφαρμογή τῶν συνδυασμένων διατάξεων τοῦ ἄρθρου 11 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ 3 τοῦ Συμβουλίου (τό ὁποῖο ἀντικατεστάθη ἀπό τό ἄρθρο 12 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ 1408/71), πού ἀναφέρεται στίς παροχές τῆς ἰδίας φύσεως, οἱ ὁποῖες *καταβάλλονται* ἀπό τούς φορεῖς δύο ἤ περισσοτέρων Κρατῶν μελῶν, *σύμφωνα* μέ τίς διατάξεις τῶν ἄρθρων 46, 50 καί 51 τοῦ κανονισμοῦ καί τοῦ ἄρθρου 23 παράγραφος 1 τοῦ arrêté royal.

Ἡ ἴδια ἡ μείωση *ἀναπροσηρμόσθη* βάσει τοῦ συντελεστοῦ πού προβλέπεται στό ἄρθρο 7 παράγραφος 1 στοιχεῖο γ τοῦ κανονισμοῦ τοῦ Συμβουλίου 574/72 τῆς 21ης Μαρτίου 1972 (ἀποφάσεις τοῦ Fonds national de retraite des ouvriers mineurs τῆς 5ης Αὐγούστου 1975). Ἡ Ἐπιτροπή ἐκθέτει στίς παρατηρήσεις ὅτι ἡ ἐν λόγω ἐνέργεια «ἀποσκοπεῖ στήν ἐφαρμογή» τοῦ ἄρθρου 46 παράγραφος 3 τοῦ κανονισμοῦ 1408/71. Πάντως, ἡ ἐφαρμογή τοῦ ἐν λόγω συντελεστοῦ φαίνεται ἀντίθετη πρός τήν ἀπόφασή σας Guiliani τῆς 20ῆς Ὀκτωβρίου 1977 (Rec., σ. 1865), μέ τήν ὁποία ἐκρίνατε ὅτι ἡ ἐν λόγω διάταξη δύναται νά ἐφαρμοσθεῖ μόνο στήν περίπτωση κατά τήν ὁποία εἶναι ἀναγκαία ἡ προσφυγή στό σύστημα συνυπολογισμοῦ τῶν περιόδων ἀσφαλίσεως, προκειμένου νά γεννηθεῖ τό δικαίωμα πρός παροχή κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 51 στοιχεῖο α τῆς συνθήκης.

Τό ἴδιο τό Fonds, μέ τίς προτάσεις πού κατέθεσε ἐνώπιον τοῦ ἐθνικοῦ δικαστηρίου στίς 25 Ἀπριλίου 1979, φρονεῖ ὅτι οἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 7 παράγραφος 1 στοιχεῖο γ, οἱ ὁποῖες ἀποτελοῦν ἄμεση *συνέπεια* τῶν διατάξεων τοῦ ἄρθρου 46 παράγραφος 3 τοῦ κανονισμοῦ 1408/71, δέν δύνανται νά ἐφαρμοσθοῦν, ἀφ' ὅτου δέν εἶναι δυνατόν πλέον νά γίνει ἐπίκληση τῶν τελευταίων.

Συνεπῶς, προέβη σέ ἀναθεώρηση τῆς βελγικῆς παροχῆς, καί σέ *«ἐπανυπολογισμό»*, σύμφωνα μέ τίς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 46 τοῦ κανονισμοῦ 1408/71 ἀπό τήν 1η Ἰανουαρίου 1975, λαμβάνοντας ὑπ' ὄψη τίς διάφορες τροποποιήσεις — *ἀκόμη καί ἐκεῖνες πού ἐπῆλθαν λόγω προσαρμογῆς πρός τό κόστος διαβιώσεως* — καθώς καί τήν κατάργηση τῆς παρεχομένης ἐπαυξήσεως λόγω συζύγου.

Έτσι, ένῶ στίς ὑποθέσεις πού προανέφερα τό Fonds ἔκανε χρήση τῶν ἐθνικῶν κανόνων ἀπαγορευόντων τήν σώρευση, προκειμένου νά μειώσει τό ὀφειλόμενο βάσει τοῦ βελγικοῦ συστήματος ποσό κατά τό ποσό τῆς παρεχομένης ἀπό τόν φορέα ἄλλου Κράτους μέλους παροχῆς, στήν παροῦσα ὑπόθεση ἐφήρμοσε τούς κοινοτικούς κανόνες περί *ἐπαναϋπολογισμοῦ*, γιά νά εἰσάγει ἐκ νέου τήν *ἀναλογικότητα* μιᾶς χορηγουμένης δυνάμει μόνο τοῦ βελγικοῦ δικαίου συντάξεως καί νά ἀφαιρέσει τό ὀφειλόμενο ἐκ μέρους τοῦ ἰταλικοῦ φορέως ποσό ἀπό τό ποσό πού χορηγεῖται βάσει τοῦ βελγικοῦ συστήματος.

II — Ὁ Antonino Sinatra προσέφυγε στό Tribunal du travail τοῦ Charleroi, διότι ἀμφισβήτησε οὐσιαστικῶς τό γεγονός ὅτι ἐλήφθη ὑπ' ὄψη τό ἰταλικό ποσό πού ἐχορηγεῖτο ἀπό τήν 1η Ἰανουαρίου 1976.

Τό ἐν λόγω δικαστήριο ἀπέρριψε τούς ἰσχυρισμούς τοῦ Sinatra κρίνοντας ὅτι «ἔχει μικρή σημασία στήν προκειμένη περίπτωση τό γεγονός ὅτι ἡ ἰταλική παροχή *δέν ἐτροποποιήθη* καί ἀρκεῖ ὅτι ἠδύνατο νά τροποποιηθεῖ, ὅπως ἄλλωστε συμβαίνει συχνά σέ ὅλα τά συνταξιοδοτικά συστήματα, σέ περίπτωση μεταβολῆς τῆς προσωπικῆς καταστάσεως».

Ὁ ἐνδιαφερόμενος, ὁ ὁποῖος ἤσκησε ἔφεση, ἐζήτησε ἀπό τό Cour du travail τῆς Mons νά σᾶς ὑποβάλλει τό ἀκόλουθο προδικαστικό ἐρώτημα:

«Ὅταν, σύμφωνα μέ τήν νομοθεσία ἑνός Κράτους μέλους, ἡ σύνταξη πού χορηγεῖται βάσει τοῦ προβλεπομένου γιά τούς "ἐγγάμους" συντελεστοῦ, μετατρέπεται σέ σύνταξη χορηγουμένη βάσει τοῦ προβλεπομένου γιά τούς ἀγάμους συντελεστοῦ, πρέπει νά διενεργηθεῖ ἕνας νέος ὑπολογισμός τοῦ *συνόλου* τῶν παροχῶν σύμφωνα μέ τίς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 46 τοῦ κανονισμοῦ 1408/71, *ἔστω καί ἄν* ἡ μετατροπή πού διενεργεῖται ἀπό τόν φορέα τοῦ ἐνδιαφερομένου κράτους, δέν ἔχει ἐπιπτώσεις ἐπί τῆς συντάξεως πού καταβάλλεται σέ ἄλλο κράτος;»

Τά ἐρωτήματα πού σᾶς ὑπεβλήθησαν ἀναφέρονται κατ' οὐσίαν στό κατά πόσον

1. ἡ ἐφαρμογή τοῦ *ἄρθρου 51* τοῦ κανονισμοῦ 1408/71 περιορίζεται στήν περίπτωση, κατά τήν ὁποία ὑφίσταται τροποποίηση πρός τά ἄνω τοῦ ποσοῦ τῶν παροχῶν, καί
2. μεταβολή στήν *προσωπική* κατάσταση τοῦ δικαιούχου τῆς παροχῆς συνεπάγεται, κατά τήν ἔννοια τοῦ ἄρθρου 51 παράγραφος 2, νέο ὑπολογισμό τοῦ συνόλου τῶν παροχῶν, τίς ὁποῖες λαμβάνει, σύμφωνα μέ τίς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 46.

III — Τό ἄρθρο 51 τοῦ κανονισμοῦ 1408/71, τό ὁποῖο περιλαμβάνεται στό κεφάλαιο 3, «γῆρας καί θάνατος (συντάξεις)», ἀλλά τό ὁποῖο ἐφαρμόζεται κατ' ἀναλογία στό τμῆμα 2 τοῦ κεφαλαίου 2, «ἀναπηρία», φέρει τόν τίτλο *«ἐπανεκτίμηση* καί νέος ὑπολογισμός τῶν παροχῶν», ὁρίζει ὅτι:

«1. Ἄν, λόγω τῆς αὐξήσεως τοῦ κόστους ζωῆς, τῆς διακυμάνσεως τοῦ ὕψους τῶν μισθῶν ἤ ἄλλων λόγων προσαρμογῆς, τροποποιηθοῦν οἱ παροχές τῶν ἐνδιαφερομένων κρατῶν (δηλαδή οἱ παροχές πού ἀπεκτήθησαν καί καταβάλλονται δυνάμει τῶν ἄρθρων 45 καί 46), κατά ἕνα καθορισμένο ποσοστό ἤ ποσό, τό ποσοστό ἤ ποσό αὐτό πρέπει νά ἐφαρμοσθεῖ *ἀπ' εὐθείας* στίς παροχές πού καθωρίσθησαν σύμφωνα μέ τίς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 46, *χωρίς νά χρειάζεται νέος ὑπολογισμός* κατά τίς διατάξεις τοῦ ἄρθρου αὐτοῦ.

2. *Ἀντιθέτως*, σέ περίπτωση *τροποποιήσεως τοῦ τρόπου καθορισμοῦ* ἤ τῶν κανόνων ὑπολογισμοῦ τῶν παροχῶν, *πραγματοποιεῖται νέος ὑπολογισμός* σύμφωνα μέ τίς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 46.»

Συνεπῶς, τό ἀνωτέρω ἄρθρο διακρίνει σαφῶς — ἀντιδιαστέλλοντάς τις — τήν περίπτωση τῆς *ἐπανεκτιμήσεως*, κατά τήν ὁποία δέν χρειάζεται νέος ὑπολογισμός βάσει τοῦ ἄρθρου 46, καί τήν περίπτωση τῆς νέας *ἐκκαθαρίσεως*, ἡ ὁποία κατέστη ἀναγκαία λόγω τροποποιήσεως τοῦ τρόπου καθορισμοῦ ἤ τῶν κανόνων ὑπολογισμοῦ τῶν παροχῶν, περίπτωση κατά τήν ὁποία χωρεῖ νέος ὑπολογισμός βάσει τοῦ ἄρθρου 46. Ἡ πρώτη παράγραφος ἀφορᾶ τίς μεταβολές, οἱ ὁποῖες, χωρίς νά τροποποιοῦν

οὐσιαστικῶς τίς παροχές, τίς ἐπηρεάζουν ὑπό τήν ἔννοια τῆς αὐξήσεως, ἐφ' ὅσον τό κόστος διαβιώσεως καί τό ἐπίπεδο τῶν μισθῶν ἔχουν κατά κανόνα τάση αὐξήσεως.

Ἡ μετατροπή μιᾶς συντάξεως «ἐγγάμου» σέ σύνταξη «ἀγάμου», δηλαδή στήν περίπτωση τῆς βελγικῆς νομοθεσίας σέ σύνταξη προσώπου «πού δέν συντηρεῖ τέκνο ἡλικίας κάτω τῶν 16 ἐτῶν καί ἡ σύζυγος τοῦ ὁποίου λαμβάνει εἰσοδήματα ἀπό ἄσκηση ἐπαγγελματικῆς δραστηριότητος ἤ κοινωνικά ὀφέλη, ἡ σημασία τῶν ὁποίων ὑπερβαίνει τήν σημασία ἐκείνων πού ἀπορρέουν ἀπό ἄσκηση ἐπιτρεπομένης δραστηριότητος», ἐπιφέρει τροποποίηση τῆς παροχῆς, ὑπό τήν ἔννοια τῆς μειώσεως, ὑπάγεται δέ στήν παράγραφο 2, ἔστω καί ἄν ἡ ἐν λόγω τροποποίηση προκύπτει ἀπό τήν ἐφαρμογή μιᾶς διατάξεως ἐσωτερικοῦ δικαίου, «πού ἀφορᾶ τό *ποσό* τῆς συντάξεως» καί ἄν οἱ κανόνες, «ὡς τοιοῦτοι» τοῦ ἐσωτερικοῦ δικαίου «πού ἀφοροῦν τόν τρόπο καθορισμοῦ τῶν παροχῶν» δέν μετεβλήθησαν.

Συνεπῶς, εἶναι προφανές ὅτι, γιά νά ἐπαναλάβω τούς ὅρους πού ἐχρησιμοποίησε τό ἐθνικό δικαστήριο, «ἡ ἐπανεκτίμηση πού ἀναφέρεται στόν τίτλο τοῦ ἄρθρου 51 συνιστᾶ τό λογικό πλαίσιο ἐφαρμογῆς τῆς παραγράφου 1 τοῦ ἐν λόγω ἄρθρου, οὕτως ὥστε οἱ ὑποθέσεις τῆς παραγράφου 2 νά καλύπτουν ἰδίως τήν περίπτωση κατά τήν ὁποία ὁ νέος ὑπολογισμός τῶν παροχῶν ἐπιφέρει ἐπιδείνωση».

Ἄν τροποποιηθεῖ ὁ τρόπος καθορισμοῦ ἤ οἱ κανόνες ὑπολογισμοῦ *τῶν* παροχῶν, περίπτωση ἡ ὁποία φαίνεται ὅτι συντρέχει ἐν προκειμένῳ, πρέπει νά πραγματοποιηθεῖ νέος ὑπολογισμός, σύμφωνα μέ τίς διατάξεις τοῦ ἄρθρου 46, ὅπως τίς ἑρμηνεύσατε ἰδίως μέ τίς ἀποφάσεις Greco τῆς 13ης Ὀκτωβρίου 1977 (Rec., σ. 1711) καί Mura τῆς 16ης Μαΐου 1979 (Rec., σ. 1819). Συναφῶς πρός τά ἀνωτέρω, δέν ἔχει σημασία ἄν ἡ τροποποίηση ἀφορᾶ τό τμῆμα πού ἀναλογεῖ σέ *ἕνα* Κράτος μέλος: ὁ νέος ὑπολογισμός θά πρέπει νά ἀφορᾶ *τίς* παροχές ὅλων τῶν ἐνδιαφερομένων κρατῶν.

Ἀλλά, γιά νά δοθεῖ χρήσιμη ἀπάντηση στό παραπέμπον δικαστήριο, προσθέτω ὅτι, μολονότι οἱ διατάξεις τοῦ κανονισμοῦ 1408/71 δέν ἐμποδίζουν τήν πλήρη ἐφαρμογή τῆς ἐθνικῆς νομοθεσίας, συμπεριλαμβανομένων τῶν ἀπαγορευόντων τήν σώρευση διατάξεων (ἐν προκειμένῳ τό ἄρθρο 23 παράγραφος 3 τοῦ arrêté royal τῆς 19ης Νοεμβρίου 1970), στόν εὑρισκόμενο στήν κατάσταση τοῦ ἐφεσιβάλλοντος συνταξιούχου, δέν ἐπιτρέπεται, ὑπό τό πρόσχημα ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 52 παράγραφος 2 τοῦ ἐν λόγω κανονισμοῦ, νά ληφθοῦν ὑπ' ὄψη, πρός τόν σκοπό μειώσεως τῆς «αὐτοτελοῦς» ἐθνικῆς παροχῆς, οἱ ἀναπροσαρμογές τῆς συντάξεως πού χορηγεῖται ἀπό ἄλλο Κράτος μέλος, οἱ ὁποῖες ἐμπίπτουν στό ἄρθρο 51 παράγραφος 1, οὔτε καί οἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 46 παράγραφος 3 καί τοῦ ἄρθρου 7 παράγραφος 1 στοιχεῖο γ τοῦ κανονισμοῦ 574/72, τό ὁποῖο ἀποτελεῖ ἄμεση συνέπεια τοῦ προηγουμένου. Μία τέτοια διαδικασία ὑπερβαίνει τόν σκοπό τοῦ συντονισμοῦ πού τάσσεται μέ τό ἄρθρο 51 τῆς συνθήκης καί ἐμπίπτει στήν ἐναρμόνιση τῶν ἐθνικῶν νομοθεσιῶν.

Ἄλλως, ὅταν, σύμφωνα μέ τήν νομοθεσία ἑνός Κράτους μέλους (Βέλγιο), μία σύνταξη ἀναπηρίας (λαμβανομένη ἀποκλειστικῶς δυνάμει τοῦ βελγικοῦ δικαίου), πού χορηγεῖται βάσει τοῦ προβλεπομένου γιά τούς «ἐγγάμους» συντελεστοῦ, μετατρέπεται σέ σύνταξη «ἀγάμου» καί ἡ μετατροπή αὐτή δέν ἔχει ἐπίπτωση ἐπί ἄλλης συντάξεως ἀναπηρίας (λαμβανομένης στήν Ἰταλία βάσει τοῦ κανονισμοῦ 1408/71), δέν δύνανται νά ληφθοῦν ὑπ' ὄψη οἱ ἀναπροσαρμογές μιᾶς συντάξεως (τῆς ἰταλικῆς), ἔστω καί πρός τόν σκοπό ἐπανυπολογισμοῦ, ὁ ὁποῖος ἐπιβάλλεται σέ παρόμοιες περιπτώσεις ἀπό τήν βελγική νομοθεσία, προκει-

μένου νά ἀποφευχθεῖ ἀδικαιολόγητη σώρευση.

Δέν ἐπιτρέπεται νά μειωθεῖ ἡ βελγική παροχή (ὀφειλομένη ἀποκλειστικῶς βάσει τοῦ βελγικοῦ δικαίου), λαμβάνοντας ὑπ' ὄψη τήν σύνταξη πού καταβάλλεται στήν Ἰταλία δυνάμει τῶν κοινοτικῶν κανονισμῶν (καί τίς ἐπελθοῦσες αὐξήσεις της).

Ἐν ὄψει τῶν ἀνωτέρω παρατηρήσεων καί εἰς ἀπάντηση τῶν ἐρωτημάτων πού σᾶς ὑπέβαλε τό Cour du travail τῆς Mons, προτείνω νά ἀποφανθεῖτε:

1. Λόγος ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 51 παράγραφος 2 τοῦ κανονισμοῦ 1408/71 ἐπί παροχῆς συντρέχει μόνο ἄν, γιά τήν ἐκκαθάρισή της, κατέστη ἀναγκαῖος ὁ συνυπολογισμός καί ὁ ἀναλογικός ἐπιμερισμός. Ἄν ἡ μείωση τῆς ἐθνικῆς συντάξεως προκύπτει μόνο ἀπό τήν ἐφαρμογή τοῦ ἄρθρου 12 παράγραφος 2 τοῦ ἐν λόγω κανονισμοῦ, δέν συντρέχει λόγος ἐφαρμογῆς τοῦ ἄρθρου 51 παράγραφος 2.

2. Ὅταν ἡ ἄσκηση ἐπαγγελματικῆς δραστηριότητος ἀπό τόν σύζυγο συνταξιούχου ἐπιφέρει τροποποίηση τοῦ συντελεστοῦ, βάσει τοῦ ὁποίου χορηγεῖται μία παροχή ἀπό Κράτος μέλος δυνάμει τοῦ ἄρθρου 46 τοῦ ἐν λόγω κανονισμοῦ, τό ἄρθρο 51 παράγραφος 2 πρέπει νά ἑρμηνεύεται ὑπό τήν ἔννοια ὅτι οἱ ἁρμόδιοι φορεῖς ὅλων τῶν ἐνδιαφερομένων κρατῶν ὑποχρεοῦνται νά προβαίνουν σέ νέο ὑπολογισμό τῶν παροχῶν, τίς ὁποῖες ὀφείλουν, σύμφωνα μέ τίς διατάξεις τῶν ἄρθρων 46 καί 47 τοῦ κανονισμοῦ.